

persons danske indfødsret efter omstændighederne kan være særdeles indgribende for den pågældende, i sig selv for at antage, at konventionens artikel 7 finder anvendelse.

Det kan i den forbindelse anføres, at hensynet bag forbudet mod at pålægge eller skærpe straf med tilbagevirkende kraft – at borgerne skal kunne forudse konsekvenserne af deres handlinger – på samme måde gør sig gældende, når der er tale om at møde handlinger med en sanktion som frakendelse af dansk indfødsret.

Frakendelse af statsborgerskab kan endvidere være omfattet af konventionens artikel 8 om ret til privatliv m.v. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i Slivenko mod Letland, afgørelse af 23. januar 2002, i præmis 77 anført, at en vilkårlig afvisning af statsborgerskab kan udgøre en krænkelse af konventionens artikel 8.

4. Lovforslagets indhold

4.1. Ændring af bestemmelserne om erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring

4.1.1. Efter lovforslaget begrænses muligheden for at erhverve dansk indfødsret i medfør af den nugældende bestemmelse i indfødsretslovens § 3 til statsborgere i de andre nordiske lande, dvs. Finland, Island, Norge og Sverige. Indfødsretslovens erklæringsordning vil herefter alene omfatte nordiske statsborgere og tidligere danske statsborgere. Forslaget vil henvise andre udlændinge til at søge om dansk indfødsret ved naturalisation og dermed sikre, at tildeling af dansk indfødsret i højere grad beror på Folketingets individuelle vurdering af den enkelte ansøger om dansk indfødsret.

Baggrunden for forslaget er udviklingen i Danmarks befolknings sammensætning, som efter regeringens og Dansk Folkepartis opfattelse har medført, at der ikke længere er den fornødne sikkerhed for, at personer, som i dag er omfattet af indfødsretslovens § 3, altid er integreret på det niveau, som må være en forudsætning for at opnå dansk indfødsret.

Personer, som ikke længere vil være omfattet af erklæringsordningen, vil være henvist til at søge om dansk indfødsret ved naturalisation og skal dermed bl.a. opfylde de krav i relation til dansk kundskaber og kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie, som er en betingelse for at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse.

De gældende erklæringsbetingelser med hensyn til alder, bopælstid og vandel videreføres uændret.

Efter forslaget gennemføres samtidig nogle ændringer og præciseringer i lovens erklæringsbestemmelser.

Det foreslås for det første, at erhvervelse af dansk indfødsret også i medfør af lovens § 3 gøres betinget af, at den pågældende derved mister sit statsborgerskab i andre stater. Der kan henvises til den foreslåede bestemmelse i § 4 A, stk. 1. Det foreslås herunder, at dette også skal gælde den pågældendes børn. Dette følger af den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 2.

Bestemmelsen vil være herefter være i overensstemmelse med princippet om så vidt muligt at undgå dobbelt statsborgerskab samt på dette punkt de øvrige erklæringsregler om tidligere danske statsborgere og nordiske statsborgere. Der kan i øvrigt henvises til det anførte ovenfor under pkt. 2.1.3.1.

For det andet foreslås indsat en udtrykkelig bestemmelse om, at erklæring kun kan afgives af personer, som på erklæringstidspunktet har lovligt ophold her i riget. Erklæring kan dog ikke afgives, hvis der verserer en sag mod den pågældende, hvor der af anklagemyndigheden er nedlagt påstand om udvisning, eller hvor anklagemyndigheden som vilkår for et tiltalefrafald har fastsat, at den pågældende udvises. Der kan henvises til den foreslåede bestemmelse i § 4 A, stk. 2.

Lovligt ophold her i riget på erklæringstidspunktet må anses for at være en grundlæggende forudsætning for at erhverve dansk indfødsret ved erklæring, og det findes mest rigtigt, at loven indeholder en udtrykkelig bestemmelse herom.

De gældende bestemmelser om, at personer udvist ved dom ikke kan erhverve dansk indfødsret ved erklæring i medfør af lovens § 4, § 10 B og § 10 C, må på denne baggrund anses for overflødige, og disse foreslås ophævet.

I situationer, hvor der mod en person verserer en sag, hvor der af anklagemyndigheden er nedlagt påstand om udvisning, eller hvor anklagemyndigheden i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 2, som vilkår for et tiltalefrafald har fastsat, at den pågældende udvises, vil den pågældende under sagen have lovligt ophold i Danmark. Med henblik på at sikre, at den pågældende ikke under sagen erhverver dansk indfødsret ved erklæring, indeholder den foreslåede § 4 A, stk. 2, endvidere bestemmelser om, at erklæring ikke kan afgives i de nævnte tilfælde.

For det tredje præciseres det, at afgivelse af erklæring i medfør af lovens § 3 forudsætter bopæl i Danmark på erklæringstidspunktet. Der kan henvises til den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, nr. 2.

Lovens § 3 har tidligere indeholdt krav om bopæl i Danmark på erklæringstidspunktet. Efter lovændrin-